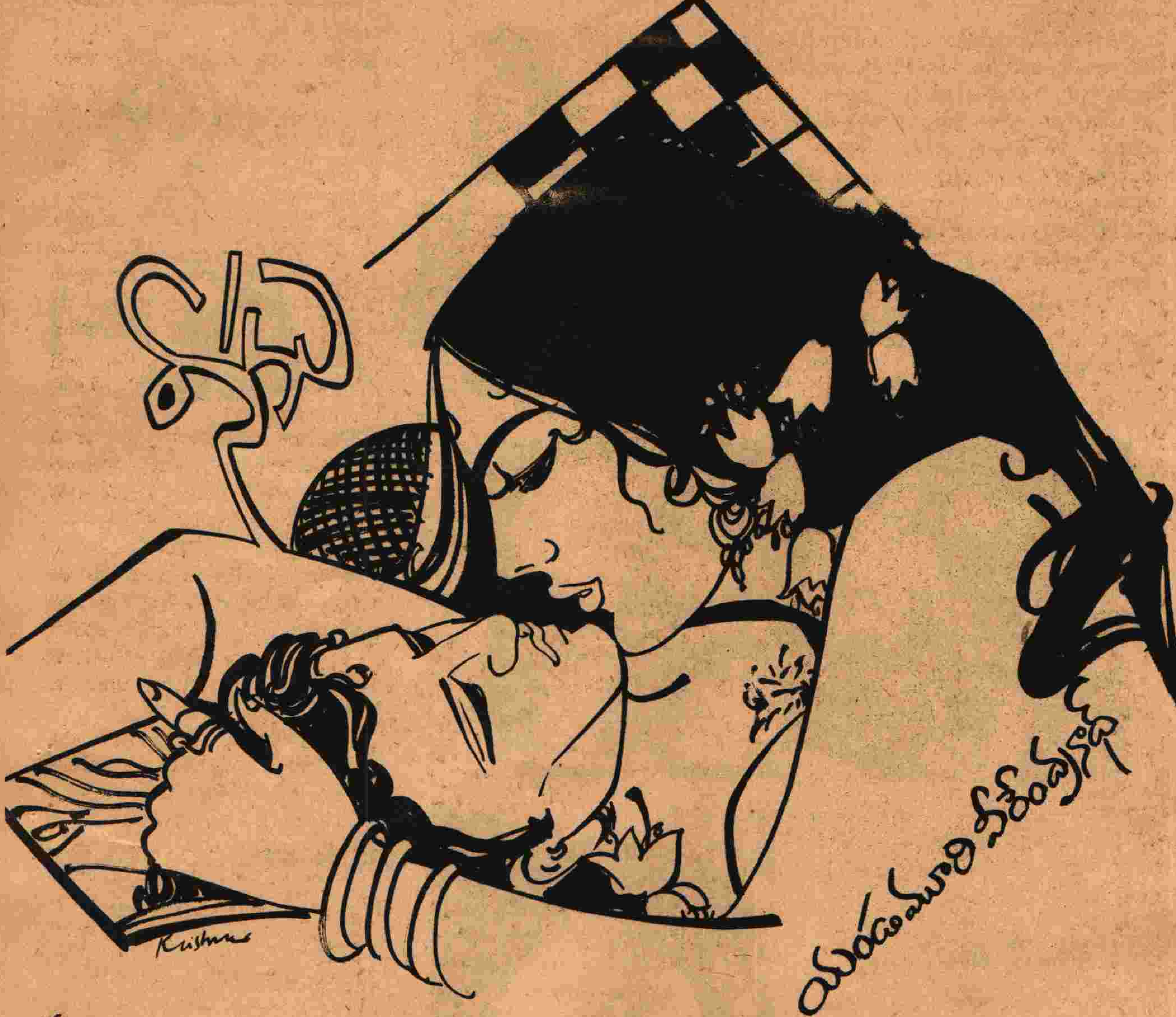

ప్రభా—

దయచేసి దీన్ని చింపివెయ్యకు. నామీద దయ వుంచి దీన్ని పూర్తిగా చదువు. ఒకసారి పైనుంచి కిందికి చూసేసి 'ఏమిటీ సొద' అని ఉండచుట్టి నీ ఆఫీసు ఆయుదో అంతస్థునుంచి విసిరెయ్యకేం.

నీ రూమ్ బైటనున్న విజిటర్స్‌నీ, నిముషానికొకసారి మోగే నీ టెలిఫోన్‌నీ కొద్దిగా పక్కకు పెట్టి దీన్ని శ్రద్ధగా చదువు. నాకు వ్రాయటంగానీ, మనసులో మాట విపులంగా చెప్పటంగానీ రాదు ఈ 'సరీగా చెప్పలేక పోవటమే'గా మనమధ్య దూరాన్ని పెంచింది. మన మధ్య దూరం ఏమిటి అని ఆశ్చర్య పోకు ప్రభా. ఉంది. కొద్దికొద్దిగా— కొద్దికొద్దిగా ఇది పెరిగింది ఈరాత్రి దీన్ని బద్దలు కొట్టాలనే నిశ్చయించుకొన్నాను.

ప్రభా.. ఎన్నో విషయాలు ఎప్పటి కప్పుడు చెప్పాలని అనుకొనికూడా చెప్పలేక పోతూ ఉంటాను. అయినా యీ విషయాలన్నీ ఎలా చెప్పటం? కొంచం భయం. కొంచం సిగ్గు కూడా వేస్తుంది. అందులో నువ్వు! ఏదైనా మాట్లాడబోతే తలతిప్పి ఒక్క క్షణం సూటిగా 'ఇది జీవితం అనే బిజినెస్‌లో పనికి వచ్చే మాటేనా' అన్నట్టు చూస్తావు. అంతే! ఇక నోటి వెంట మాటరాదు. అందుకే యీ నిశ్శబ్ద అర్ధరాత్రి యిలా ఒంటరిగా కూర్చొని ఇది వ్రాస్తున్నాను. అంత నిశ్శబ్దంగానూ దీన్ని నీ బ్రొవునుకోటు జేబులో పెట్టేస్తాను. నీ టైంటేబిల్ ప్రకారం మంగళవారం నువ్వు తొడుక్కొనేది బ్రౌవునుకోటేగా

క్షమించు ప్రభా. నీ విలువైన సమయాన్ని వృధా చేస్తున్నాను. ఎన్నో చెప్పాలి. ఎలా మొదలుపెట్టాలో అర్థం కావడం లేదు. అసలు ఈ చెప్పాలనుకొన్నవి కొత్త సంగతులేమీ కావు. మనిద్దరికీ తెలిసినవే. కానీ వాటి గురించి ఒకసారయినా నువ్వు ఆలోచిస్తావా అని నా అనుమానం అయినా నా గురించి ఆలోచించడానికి నీ టైంటేబిల్‌లో సమయం కేటాయింపబడ లేదుగా.

లైఫ్‌ని చాలా మామూలుగా తీసుకుంటావు నువ్వు. ఏదో పుట్టినందుకు కొన్ని పనులు చెయ్యాలి కాబట్టి రొటీన్‌గా చేసుకుపోతావు. ఆ చేసే దానికి ఓ ఫీలింగ్ అనేది ఉండదు అదే నాకు బాధగా ఉంటుంది.

నీకు తెలీదు కానీ, నేను ఒక్కదాన్నీ చేసుకునే ప్రార్థనలో నీ గురించి ఏంచేస్తానో తెలీదు కదూ "దేవా. నేనంటే నా భర్తకు కొద్దిగా ప్రేమా, కొంచెం దయా, జాలి, అనురాగం అనేవి పుట్టించు. ఈ ఇంట్లో నేను అనేదాన్ని ఒకదాన్ని ఉన్నానని గుర్తింపు కలిగించు" అని ప్రార్థిస్తూ ఉంటాను.

నీకిదంతా ఆశ్చర్యంగా ఉంటుంది. 'ఇప్పుడు నువ్వేం కష్టపడుతున్నావ్?' అని అడుగుతావ్ కష్టమంటే పెద్ద కష్టమేమీలేదు. ఈ ఏమీ లేకపోవటమే నన్ను బాధిస్తూంది. ఎప్పుడూను. ఏదో సంపాదించుకోవటం, తినటం, పడుకోవటం అయిపోయింది. నాకు పిల్లలు. నీకు ఆఫీసు.. అంతే.

నేను ఎంతగా ఎదురు చూస్తానో తెలుసా ప్రభా.

ఇంటి చాకిరీతో అలసిపోయి నీక్కనిపించినప్పుడు— దగ్గరకు తీసుకుని ఒక్కమాట అంటావేమోనని ఎంతో చూస్తాను. దినం అంతటిలో ఒక్కక్షణం ఎక్కువసేపు కాదు. ఒక్క క్షణం ప్రేమతో చూస్తావని ఆశపడతాను కానీ నువ్వు నా అలసటని గుర్తించవు. ఇల్లు నడుపుకోవటం నా బాధ్యత. ఆఫీసు కెళ్లటం నీ బాధ్యత. ఇద్దరం మన పనులు ఎంత క్యాజువల్‌గా చేసుకు పోతున్నామో ఇన్ని సంవత్సరాలో ఎప్పుడైనా గుర్తించావా? గుర్తించవు! బైట ఎన్నో పనులు నీకు. అసలు నీకా ధ్యాసే ఉండదు. షేవింగ్ క్రీమూ, న్యూస్‌పేపరూ, రాత్రి డిన్నర్ లోకి కూరా, కళ్లజోడూ భార్యా అంతా ఒకే వరుసలో ఉంటాం.

ప్రొద్దున్నే ఆఫీసుకు వెళ్తూ, గుమ్మం వరకూ సాగనంపటానికి వచ్చినదాన్ని ఒకసారి దగ్గరకు తీసుకొన్నా— వెళ్తూ వెళ్తూ వెనక్కి తిరిగి నావైపు చూసి నవ్వినా ఇక ఎల్లి నువ్వు తిరిగి వచ్చేవరకూ ఎంత సంతృప్తిగా ఉంటుందో! నువ్వేమో హడావుడిగా వెళ్లిపోతావ్. నాకేమో అంతా రొటీన్ రొటీన్, రొటీన్.

ఈ విషయమే ఎప్పుడైనా ప్రస్తావిస్తే "ఆ ఏముంది అందులో—" అంటావు. ఏమీలేక పోతే మరి రాజా— పెళ్లయిన కొత్తలో ఎందుకు ఎప్పుడూ ఆ ఒంటరితనం కోసమే ఎదురుచూసే వాడివి. నేను ఏ మాత్రం ఒక్క అడుగు వెనక్కి వేసినా ఎందుకు నీకంత కోపం విసుగూ వచ్చేవి? దీనికి నువ్విచ్చే సమాధానం "నా ఆవేశాన్ని వేడిని పాడుచేసింది నువ్వే" అని. మరి దానికి నా సమాధానం చెబుతాను విను.

ప్రభా. ఇవన్నీ చెప్పుకుంటున్నందుకు నన్ను బొత్తిగా సిగ్గులేని దాన్నిగా అనుకొంటున్నావా? అయినా నా సంగతులు నీకుగాక ఇంకెవరికి చెప్పుకోను?

మన పెళ్ళయిన కొత్త జ్ఞాపకం ఉందా ప్రభా. నీలో ఎంత ఆవేశం ఉండేదో. నాకైతే ఏమీ తెలీదు. ముద్దు పెట్టుకుంటే పిల్లలు పుడతారని చిన్నప్పుడెప్పుడో బామ్మ చెప్పిన మాట తప్ప. అదే అనుకొనే దాన్ని. కడుపు. చీల్చి కుట్టటం గురించి, పిల్లలు పుట్టడం గురించీ ఎంత భయపడేదాన్నో.

ప్రేమని ప్రకటించడం సరిగ్గా రాకపోవటం నా తప్పా ప్రభా? ముద్దు పెట్టుకుంటున్నప్పుడు మెడచుట్టూ చేతులు వెయ్యాలన్న సంగతి పెళ్ళయిన రెండు నెలలవరకూ నేను గుర్తించలేదే అనుకో— మామూలుగానే నిలబడి ఉండి పోయానే అనుకో, అదేమంత తప్పని? మొదటి రోజు నీకళ్లలో కనపడిన అసంతృప్తి ఇన్నేళ్ళయినా ఇంకా నాకు జ్ఞాపకం ఉంది. నిజం చెప్పొద్దూ. ఆ రోజు నువ్వు ఒక్కొక్క అడుగు ముందుకు వస్తూంటే ఎవరో పెద్ద రాక్షసుడు మీద కొస్తున్నట్టు భయం వేసింది. (ప్రేమెక్కడ? అంతా భయమే) కళ్ళు గట్టిగా మూసుకున్నాను. ఒళ్ళంతా చల్లగా అయిపోయింది. అలాంటిదాని దగ్గర్నుంచి నువ్వేం 'ఎక్స్‌పెక్ట్' చేస్తావు ప్రభా! దానికి తోడు నీ తొందరపాటు నిజంగా ఆ నెలరోజులూ ఎంత నరకం అనుభవించానో... నాలో ఏదో తప్పుందేమో అన్న భయం. అందరిలాంటి ఆడదాన్నికాదేమో అన్న అనుమానం... ఏమీ తెలియకపోవడం ఎంత బాధాకరం!

ఆ రోజు నాకు బాగా జ్ఞాపకం.

పెళ్ళయిన నెల రోజులకు!

కిన్నెరసాని పక్క గెస్ట్ హౌస్‌లో అద్దాల గదిలో వెన్నెల నిండుగా లోపలికి వస్తూన్న సమయాన పెద్ద పెద్ద చెట్లనీడలు నిశ్శబ్దంగా మనని గమనిస్తూ సమయాన. చంద్రుడి తాలూకు కిరణం అద్దాల కిటికీలోంచి పక్కమీద ఎర్రగా విశ్లేషించిన సమయాన. జ్ఞాపకం ఉందా ప్రభా.

ఏదో గొప్ప విజయం సాధించిన వాడిలా నువ్వు హాయిగా పడుకొన్నావు. ఎందుకో తెలీదుగానీ, ఎంత ఏడుపొచ్చిందనీ! ఏడ్చీ ఏడ్చీ సొమ్మసిల్లి పడుకొన్నాను. నన్ను ఓదార్చాలన్న ధ్యాసే నీకు లేకపోయింది. హాయిగా నిద్రపోయావు మళ్ళీ తరువాత ఒక గంటకి మెలకువ వచ్చింది. నువ్వేమో వెల్లకిలా పడుకొని నిద్ర పోతున్నావు (నవ్వకు) లాగ్ మొద్దులా. చాలాసేపు నిన్ను చూస్తూ కూర్చున్నాను. అరణ్యాలలా రొమ్ముల మీద పెరిగిన జుట్టు అక్కడ తలపెట్టి పడుకొని కళ్ళెత్తి చూస్తే— మొనదేలిన గడ్డం, ముదురైన చెంపలు, నెమ్మదిగా ముందుకు జరిగి నీకు నిద్రా భంగం కలిగించకుండా ముద్దుపెట్టుకున్నాను. అదే ప్రభా మొదటిసారి నా అంతట నేను నిన్ను ముద్దు పెట్టుకోవటం. ఆ రోజు, తారీఖూ, సమయం— అన్నీ నాకు గుర్తే. మన ఈ నిస్సారమైన జీవితంలో కొద్దిగా సంతోషం కలిగించేవి అలాంటి (చాలాకొద్ది) మధుర క్షణాలే.

ఆ రోజుల గురించి ఇప్పటికీ నన్నేడిపిస్తూ వుంటావు. చెప్పు ప్రభా. అదేమీ లేకుండా, మొదట రోజే నేను చాలా అనుభవంతో నిన్ను సంతృప్తిపరిచి ఉంటే నువ్వు సంతోషించి ఉండేవాడివా? ఇప్పటి ఈ క్యాజువల్‌నెస్ లేకుండా ఉండేదా? ఈ నెమ్మది నెమ్మదిగా దగ్గరికి రావడం నీకు ఇష్టం లేకపోయిందా?

నాపట్ల నీకు ఆసక్తి లేకపోవటాన్ని నెమ్మది నెమ్మదిగా ప్రదర్శిస్తూ వస్తున్నావు. అంటే నీకు వేరే ఇంకో స్త్రీతో సంబంధం ఉందని గానీ, లేక ఏ వ్యసనానికో అలవాటు పడ్డావనిగానీ నిందవెయ్యటం లేదు. నేను. కానీ జాగ్రత్తగా గమనిస్తే మనింట్లో ఒక రకమైన నిశ్శబ్దం. శ్మశానాల్లో వినిపించేది— ఇక్కడా తాండవిస్తున్నట్టు అనిపించడం లేదూ... నిర్లిప్తంగా ఎవరి పని వారు చేసుకుంటూ పోవటం... మొదట్లో నువ్వెంత హుషారుగా ఉండేవాడివి నా పట్ల!

ఏం చెయ్యను ప్రభా. అప్పటికి నామైండ్ అంత మెచ్యూర్ కాలేదు. నా వయసెంతని అప్పుడు? పద్దెనిమిది. నువ్వు పదేపదే కోరుకోవడాన్ని వద్దనేదాన్ని నిన్ను ప్రేరేపించాల్సినంత హుషారు నాకు లేకపోయింది ఆ రోజుల్లో.

నేనెప్పుడైతే మెల్లగా నువ్వున్న స్టేజిలోకి వచ్చేనో, దురదృష్టం కొద్దీ నువ్వా స్టేజి దాటి ముందుకెళ్ళిపోయావు. ఇల్లా నేనూ మామూలైపోయాం. కానీ అనాడు నీలో ఎంత వేడి ఉండేదో ఇప్పుడు నాకూ ... (అదిగో నవ్వుతున్నావ్ కదూ ప్లీజ్ నవ్వకు) నిన్నువూరికే చూడాలనీ నిన్ను తాకాలని ఒకోసారి ఎంత పిచ్చికోర్కె పుడుతుందో. అప్పట్లో నా తాలూకు ఏ చిన్న విషయమైనా నిన్నెలా కదిలించేదో — ఇప్పుడు నాకు అర్థమవుతూంది. నాయీ చిన్ని ప్రపంచంలో నువ్వు తప్ప ఇంకెవరున్నారు? నీ సంగతి వేరు. నీకెన్నో వ్యాపకాలు.

నీవైపు నుంచి సమర్థించుకోడానికి చాలా ఉండొచ్చు. కానీ ప్రభా— ఈ పరస్పర నిందలూ సమర్థించుకోటాలూ వద్దు. ఇద్దరం ఆలోచిద్దాం ఇన్ని కొద్ది సంవత్సరాల్లోనే ఒకరి కొకరం సాధారణ వస్తువులమై పోయామా? మనిద్దరం రాత్రి పూట కలుసుకోటానికి సాయపడే సత్రం తప్ప ఇంకేమీ కాదా ఈ ఇల్లు. ఇదంతా వ్రాసినందుకు నామీద కోపం తెచ్చుకోకు ప్రభా. ఇప్పుడు నువ్వు నన్ను సంతృప్తి పరచడం లేదని నేనను. కానీ కొంచెం ప్రేమగా, ఇంకొంచం సరదాగా, కొంచం దయగా చాలు. ఇంతకన్నా నాకేమీ వద్దు. నన్ను మాటి మాటికీ తీసి పడెయ్యకుండా నన్ను అర్థం చేసుకుంటు నా ఫీలింగ్స్‌ను కొద్దిగా గౌరవిస్తూ—అంతే! అంత. కన్నా నేనేమీ ఎక్కువ కోరుకోను.

ప్రభా!

పెళ్లయిన పది సంవత్సరాల తర్వాత నేను నీకు వ్రాస్తూన్న ఈ మొదటి ఉత్తరంలో నేను నీకు చెప్పగలిగేది ఒకటే అర్థం చేసుకొంటావా? జీవితాన్ని ఎప్పటి కప్పుడు ఫ్రెష్‌గా మొదలు పెట్టడం. అది అలా జరిగి పోతూనే ఉంటుంది. ఇంతకన్నా ఇంకేం విడమర్చి ఏం చెప్పను.?

ముడతలు పడ్డ కాగితాన్ని సాపీచేసి, చదివి ఇచ్చేస్తూ, "ఎక్కడ దొరికిందిది నీకు?" అని అడిగేడు రామ్మూర్తి.

"ఆఫీసునుంచి బైటకొస్తుంటే పైనుంచి ఉండ చుట్టి విసిరేసేరెవరో. చాలా రోజుల క్రిందట.' అన్నాను "చాలా టచింగా ఉంది ఆ ఉత్తరం. అందుకే దాచేను.

"ఆ ప్రభ ఎవడో ఇడియట్‌లా ఉన్నాడు" అన్నాడు.

నేను మాట్లాడలేదు.

ఇద్దరం ఇంటివైపు నడవటం ప్రారంభించేం. సాయంత్రం సిటీ బస్సులకోసం ఎదురు చూడడం కన్నా నడకే మంచిది.

రెండు కిలోమీటర్లు నడవడానికి గంటపట్టింది. బాగా చీకటి పడింది.

ఎప్పుడూ మాట్లాడుతూ ఉండే రామ్మూర్తి కొంచం మూడీగా, ఏదో ఆలోచిస్తూ ఉండి పోయాడు అంతసేపూ. ఇళ్లకి విడి పోయే టైం వచ్చినప్పుడు, ఎంతో స్ట్రగుల్ పడి, చెప్పాలనే నిశ్చయానికి వచ్చిన వాడిలా, "కొంచెం ఆలోచిస్తే మా ఆవిడా ఇదే అభిప్రాయంలో ఉన్నట్టు ఉందోయ్" అన్నాడు. అస్పష్టమైన చీకటి నీడల్లో అతడి మొహం వాడిపోయి వుంది. కొంచం కాన్ఫ్లిక్ట్. కొంచెం ఘర్షణ

నేనేం మాట్లాడలేదు.

"గుడ్‌నైట్" అన్చెప్పి అతను వెళ్లిపోయాడు..

నే నలాగే నిలబడి ఉన్నాను.

నేనూ అలాగే.

..... అందుకేగా దాచి ఉంచింది. *